

царството, благополучието на всички негови жители.

Далеч откъм града се чуваше сподавеният глъч на людето, които се бяха събрали по улици и стъгди да гледат и да се дивят на чудното явление. Тия, които настояваха, че ще има голяма бран — напомняха вечно живата опасност от монголите, господари вече на Киев, дебнещи всеки миг отново да нахлуят в Полша, Моравско и Венгрия. Други разправяха, че папата приближава вече сто години и може би му е дошел ред да напусне грешния свят.

Царят на българите се загърна по-силно в наметката си и дълго остана на чардака, унесен в размисъл, загледан в искрящото знамение. В същия миг още няколко чифта очи на знатни и превисоки люде се отправяха, със същия мълчалив въпрос, към ярката звезда, може би предчувствайки, че тази година ще бъде последната в живота им: императрица Ирина Никейска, деспот Мануил Комнен^и, папа Григорий IX, великият хан Онтай, вождът на куманите Ионаз...

Когато се прибра в покоите си, Иоан Асен дълго не можа да заспи. Напразно се помъчи с кипърски лауданум да призове покой над клепките си. Най-сетне стана от ложето си, отмахна задушавашите го златотъкани завеси. Някаква неясна мисъл го измъчваше с трогателността на неизвестното.

Накъде щяха да тръгнат монголите идущата пролет?

Посегна към сказанието на пророк Исая, след това се замисли. И подири друга книга, за да разсее тъмните си грижи. Въздъхна, взе от лавицата превода, който абат Витлеем му бе направил за него на прочутите алемански стихове. Разгърна книгата, намери известната песен на Валтер фон дер Фогелвайде.

Трите неща...

Погледът му се увлече от дълбоката мъдрост, от красотата на словото. Седна край замъртвения огън, разрови жаравата, подпря лакът върз облегалото на широкото кресло. Редовете подчертани от ръката на Анна, говореха в тишината, сякаш любимият мъртъв